

Zadeva C-123/23

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

1. marec 2023

Predložitveno sodišče:

Verwaltungsgericht Minden (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

28. oktober 2022

Tožeče stranke:

N. A. K.

E. A. K.

Y. A. K.

Tožena stranka:

Bundesrepublik Deutschland

[...] (ni prevedeno)

**VERWALTUNGSGERICHT MINDEN (UPRAVNO SODIŠČE V MINDNU,
NEMČIJA)**

Sklep

[...] (ni prevedeno)

V upravnem sporu

1. gospa N. A. K.,
2. mladoletni otrok E. A. K.,
3. mladoletni otrok Y. A. K.,

druga in tretja tožeča stranka, ki ju zastopa mati, prva tožeča stranka,

tožeče stranke,

[...] (ni prevedeno)

proti

Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ki jo zastopa Bundesministerium des Innern (zvezno ministrstvo za notranje zadeve, Nemčija), ki ga zastopa Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, Nemčija), [...] (ni prevedeno)

tožena stranka,

zaradi pravice do azila (Gaza)

v obravnavanem primeru: predložitev vprašanja za predhodno odločanje Sodišču Evropske unije

je prvi senat Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu)

brez obravnave 28. oktobra 2022

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [sestava senata]

sklenil:

[...] (ni prevedeno) [postopkovna vprašanja]

Sodišču Evropske Unije se predloži to vprašanje za predhodno odločanje:

Ali je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU v povezavi z njenim členom 2(q) razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero je treba prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo v tej državi članici, zavreči kot nedopustno, če je druga država članica prošnjo za mednarodno zaščito, ki je bila predhodno vložena v tej drugi državi članici, dokončno zavrnila kot neutemeljeno?

Obrazložitev:

- 1 A. Tožeče stranke so Palestinci brez državljanstva iz Gaze. V skladu z rojstnimi listi, ki so jih predložili, je bila prva tožeča stranka rojena 28. januarja 1985, druga tožeča stranka 24. decembra 2012 in tretja tožeča stranka 4. januarja 2015. Po lastnih navedbah so tožeče stranke v Zvezno republiko Nemčijo pripotovale 11. novembra 2019, 15. novembra 2019 pa so zaprosile za azil. Njihove uradne

prošnje za azil je 22. novembra 2019 evidentiral zvezni urad za migracije in begunce (v nadaljevanju: zvezni urad).

- 2 Prva tožeča stranka je na zaslišanjih navedla, da je leta 2018 s svojima otrokoma zapustila Gazo in med drugim prek Španije in Belgije odpotovala v Nemčijo. V Gazi naj bi njo in njena otroka zaradi politične dejavnosti njenega moža preganjal Hamas. Poleg tega naj bi jo njeni starši želeli prisiliti, da svoja otroka izroči moževi družini in se sama vrne v družinsko gospodinjstvo. V Belgiji naj bi živeli približno eno leto in tam vložili prošnje za mednarodno zaščito. Njen mož naj bi že dolgo časa živel v Zvezni republiki Nemčiji.
- 3 Mož prve tožeče stranke ter oče druge in tretje tožeče stranke je v Zvezno republiko Nemčijo pripotoval že leta 2014. Njegova prošnja za mednarodno zaščito je bila dokončno zavrnjena z odločbo z dne 31. marca 2017 z grožnjo odstranitve v Gazo.
- 4 Rezultat poizvedbe, ki jo je v sistemu Eurodac opravil zvezni urad, so bili zadetki kategorije 1 za prvo tožečo stranko, in sicer za Španijo in Belgijo. Zahteva za ponovni sprejem, ki jo je zvezni urad naslovil na španske organe, je bila zavrnjena z dopisom z dne 28. novembra 2019. Belgijskim organom ni bila predložena nobena zahteva za ponovni sprejem.
- 5 Na zahtevo po informacijah, ki jo je zvezni urad naslovil na belgijske organe, so ti odgovorili z dopisom z dne 5. marca 2021, v katerem so navedli, da je bila prošnja prve tožeče stranke za mednarodno zaščito z dne 21. avgusta 2018 zavrnjena po preučitvi razlogov za azil 5. julija 2019 in da zoper to odločitev ni bila vložena pritožba. Iz dokumentov, ki so jih belgijski organi poslali zveznemu uradu, je razvidno, da je zavrnitev prošnje med drugim temeljila na dejstvu, da ni bilo verodostojno dokazano, da prvi tožeči stranki v njeni izvorni državi grozi preganjanje ali resna škoda. Ob vrnitvi v Gazo bi lahko izkoristila podporo Agencije Združenih narodov za pomoč in zaposlovanje palestinskih beguncev na Bližnjem vzhodu (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East; v nadaljevanju: UNRWA).
- 6 Z odločbo z dne 25. maja 2021 je zvezni urad zavrnil prošnje tožečih strank za azil kot nedopustne, ugotovil, da razlogi za uresničitev načela nevračanja na podlagi člena 60(5) in (7), prvi stavek, Aufenthaltsgesetz (zakon o prebivanju; v nadaljevanju: AufenthG) niso podani in tožečim strankam zagrozil z odstranitvijo v Gazo. Zvezni urad je v obrazložitvi v bistvenem navedel: v skladu s členom 71a(1) Asylgesetz (zakon o azilu; v nadaljevanju: AsylG) ni treba izvesti nobenega nadaljnjega azilnega postopka. Azilni postopek, ki so ga tožeče stranke vodile v Belgiji, naj bi bil neuspešno zaključen. Razlogi za obnovo postopka v skladu s členom 51, od (1) do (3), Verwaltungsverfahrensgesetz (zakon o upravnem postopku; v nadaljevanju: VwVfG) naj ne bi obstajali. Dejansko in pravno stanje naj se ne bi spremenilo, prav tako naj tožeče stranke ne bi predložile novih dokazov.

- 7 Tožeče stranke so 9. junija 2021 vložile tožbo zoper to odločbo. V obrazložitvi so v bistvenem navedle: prvi tožeči stranki kot samski ali razvezani ženski v Gazi grozi precejšnja diskriminacija. Zlasti naj bi bilo nasilje nad ženskami družbeno legitimno, dostop do zdravstvene oskrbe in dela pa naj bi bil omejen. Poleg tega si zaradi negotovih razmer v Gazi naj ne bi mogle zagotoviti osnovnega preživetja. Kot oteževalno okoliščino naj bi bilo treba upoštevati, da družinska podpora v Gazi naj ne bi obstajala. Prav tako naj ne bi bilo mogoče pričakovati zadostne podpore UNRWA. Belgijski organi naj tega ne bi preučili dovolj temeljito. Ne glede na to naj bi bilo praktično nemogoče, da bi se vrnile v Gazo in se ponovno prepustile zaščiti UNRWA. Na podlagi tega naj bi bile kot Palestinci brez državljanstva v skladu s členom 3(3) AsylG in členom 1(D) Konvencije o statusu beguncev (Ženevska konvencija – GFK) upravičene do priznanja statusa beguncev (tako imenovana samodejna zaščita).
- 8 Predložitveno sodišče je s sklepom z dne 31. avgusta 2021 [...] (ni prevedeno) odredilo, da ima tožba odložilni učinek na odredbo o zapustitvi ozemlja z grožnjo odstranitve iz izpodbijane odločbe, ter to v bistvenem obrazložilo s tem, da naj bi na podlagi stališč Evropske komisije (v nadaljevanju: Komisija) o pojmu naknadne prošnje v zadevi C-8/20, ki naj jih Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) v tej zadevi ne bi podrobneje obravnavalo, obstajali resni dvomi glede skladnosti člena 71a AsylG s pravom Unije.
- 9 B. Pravni spor je treba prekiniti in ga predložiti v odločanje Sodišču na podlagi člena 267 PDEU za odgovor na vprašanje, navedeno v izreku, ki se nanaša na člen 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 (UL 2013, L 180, str. 60, tako imenovana Direktiva o postopkih II, v nadaljevanju: Direktiva 2013/32/EU) v povezavi s členom 2(q) te direktive. Predloženo vprašanje je upoštevno za rešitev spora in Sodišče ga mora razjasniti.
- 10 I. Nacionalni pravni položaj je naslednji:
- 11 1. Če tujec po neuspešnem zaključku azilnega postopka v varni tretji državi (člen 26a AsylG), za katero veljajo predpisi Evropske skupnosti o pristojnosti za izvajanje azilnih postopkov, vloži nadaljnjo prošnjo za azil, je to po nacionalnem pravu druga prošnja (člen 71a(1) AsylG). Druga prošnja se – tako kot naknadna prošnja (člen 71(1) AsylG) – obravnava dvostopenjsko: prva stopnja se nanaša na vprašanje, ali je treba izvesti nadaljnji azilni postopek (člen 71a(1) AsylG). V delu, ki je upošteven v obravnavani zadevi, so pogoji za izvedbo novega azilnega postopka določeni v členu 51(1) in (2) VwVfG. Če ni razloga za izvedbo nadaljnjega azilnega postopka, je treba drugo prošnjo zavreči kot nedopustno (člen 29(1), točka 5, AsylG); razlogov prosilca, da se v izvorni državi boji preganjanja ali resne škode, potem z odstopanjem od člena 31(2) AsylG ni treba nadalje preučiti, preučiti pa je treba obstoj načela nevračanja v skladu z nacionalnim pravom (člen 31(3) AsylG). Postopek na podlagi druge prošnje se – s pridržkom sodnega nadzora – tako zaključi. Če pa obstaja razlog za izvedbo nadaljnjega azilnega postopka, je druga prošnja dopustna in mora odgovorni organ na drugi stopnji preučiti, ali je treba prosilcu priznati mednarodno zaščito.

- 12 Razlika med naknadno prošnjo (člen 71(1) AsylG) in drugo prošnjo (člen 71a(1) AsylG) je v tem, da je bil prvi azilni postopek v primeru naknadne prošnje izveden v Nemčiji, v primeru druge prošnje pa v varni tretji državi.

Glej predložitveno odločbo VG Schleswig (upravno sodišče v Schleswigu, Nemčija) z dne 16. avgusta 2021 – 9 A 178/21 –, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, točka 20.

- 13 Smisel in namen člena 71a AsylG je izenačiti drugo prošnjo z naknadno prošnjo in s tem odločitev tretje države na podlagi azilnega prava z odločitvijo zveznega urada na podlagi azilnega prava.

Glej BT-Drs. (dokument nemškega zveznega parlamenta) 12/4450, stran 27; sodba BVerwG (zvezno upravno sodišče, Nemčija) z dne 14. decembra 2016 – 1 C 4.16 –, ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, točka 30.

- 14 Na podlagi dosedanje sodne prakse Sodišča je bilo ugotovljeno, da se člen 71a(1) AsylG ne uporablja, če tretja država ni država članica Evropske unije

– glej sodbo Sodišča z dne 20. maja 2021 – C-8/20 –, ECLI:EU:C:2021:404, točka 31 in naslednje (Norveška je zavrnila prošnjo za azil) –

- 15 ali pa je država članica, vendar ni vezana na Direktivo 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 (UL L 337, str. 9, tako imenovana Direktiva o pogojih, v nadaljevanju: Direktiva 2011/95/EU).

Glej sodbo Sodišča z dne 22. septembra 2022 – C-497/21 –, ECLI:EU:C:2022:721, točka 36 in naslednje (Danska je zavrnila prošnjo za azil).

- 16 Nasprotno pa je Sodišče doslej izrecno pustilo odprto vprašanje, ali se lahko pojem „naknadna prošnja“ iz člena 2(q) in člena 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU uporablja za vse države članice.

Glej sodbi Sodišča z dne 20. maja 2021 – C-8/20 –, ECLI:EU:C:2021:404, točki 30 in 40, ter z dne 22. septembra 2022 – C-497/21 –, ECLI:EU:C:2022:721, točki 36 in 46.

- 17 To vprašanje se postavlja v dveh različnih primerih: v prvem primeru je pristojni organ druge države članice vsebinsko obravnaval prošnjo za azil, ki je bila vložena v tej državi, in jo dokončno zavrnil. Ta primer je predmet obravnavanega postopka. V drugem primeru se je pristojni organ druge države članice odločil, da ustavi azilni postopek, ki se je tam izvajal, ker prosilec tega postopka ni nadaljeval. Ta primer je predmet nadaljnjega postopka, ki ga bo predložitveno sodišče Sodišču še predložilo v predhodno odločanje.

- 18 2. Upoštevne nacionalne določbe določajo:

- 19 Člen 26a AsylG (Varne tretje države)
- 20 [...]
- (2) Varne tretje države so države članice Evropske unije in države, navedene v Prilogi I. [...]
- 21 Člen 29 AsylG (Nedopustne prošnje)
- 22 (1) Prošnja za azil ni dopustna, če:
- 23 [...]
- 24 5. v primeru naknadne prošnje na podlagi člena 71 ali druge prošnje na podlagi člena 71a ni treba nadaljevati azilnega postopka.
- 25 [...]
- 26 Člen 31 AsylG (Odločbe zveznega urada o prošnjah za azil)
- 27 [...]
- 28 (2) V odločbah o dopustnih prošnjah za azil in na podlagi člena 30(5) je treba izrecno ugotoviti, ali se tujcu prizna status begunca ali subsidiarna zaščita ter ali se mu prizna pravica do azila. [...]
- 29 (3) V primerih iz odstavka 2 in v odločbah o nedopustnih prošnjah za azil je treba ugotoviti, ali so izpolnjeni pogoji iz člena 60(5) ali (7) AufenthG. [...]
- 30 Člen 71 AsylG (Naknadna prošnja)
- 31 (1) Če tujec po umiku ali dokončni zavrnitvi predhodne prošnje za azil ponovno vloži prošnjo za azil (naknadna prošnja), se azilni postopek nadaljuje samo, če so izpolnjeni pogoji člena 51, od (1) do (3), VwVfG; za presojo je pristojen zvezni urad. [...]
- 32 Člen 71a AsylG (Druga prošnja)
- 33 (1) Če tujec po neuspešnem zaključku azilnega postopka v varni tretji državi (člen 26a), za katero veljajo predpisi Evropske skupnosti o pristojnosti za izvajanje azilnih postopkov ali s katero je Zvezna republika Nemčija o tem sklenila pogodbo mednarodnega prava, na zveznem ozemlju vloži prošnjo za azil (drugo prošnjo), se azilni postopek nadaljuje samo, če je Zvezna republika Nemčija odgovorna za izvajanje azilnega postopka in če so izpolnjeni pogoji člena 51, od (1) do (3), VwVfG; za presojo je pristojen zvezni urad.
- 34 [...]
- 35 Člen 51 VwVfG (Ponovni začetek postopka)

- 36 (1) Organ lahko na zahtevo prizadete stranke odloči, da se dokončni upravni akt razveljavi ali spremeni:
- 37 1. če se je dejansko ali pravno stanje, na katerem temelji akt, po njegovem sprejetju spremenilo v korist stranke;
- 38 2. če obstajajo novi dokazi, ki bi pripeljali do odločbe, ugodnejše za stranko;
- 39 3. [...]
- 40 (2) Prošnja je dopustna le, če prizadeta stranka brez hude krivde ni mogla uveljavljati razloga za obnovo v prejšnjem postopku, zlasti s pravnim sredstvom.
- 41 II. Vprašanje, navedeno v izreku, je treba pojasniti in je pomembno za odločitev v zvezi s prvo tožečo stranko. Kar zadeva drugo in tretjo tožečo stranko, zvezni urad do zdaj še ni ugotovil, ali sta prav tako vložili prošnji za azil v Belgiji in ali sta bili eventualno tudi ti prošnji zavrjeni. To bo treba pojasniti v nacionalnem postopku.
- 42 Na podlagi dosedanjega dejanskega in spornega stanja so izpolnjeni pogoji iz člena 71a(1) AsylG za zavrnitev prošnje prve tožeče stranke za azil kot nedopustne (1.). Na postavljeno vprašanje tudi ni mogoče odgovoriti kot *acte claire* (2.). Zato bi bilo treba tožbo zoper točko 1 izpodbijane odločbe v zvezi s prvo tožečo stranko zavrniti na podlagi nacionalnega prava. Nasprotno pa bi bilo treba izpodbijano odločbo v delu, v katerem se nanaša na prvo tožečo stranko, razglasiti za nično, če člen 71a(1) AsylG ne bi bil združljiv s pravom Unije in se zato ne bi smel uporabiti. V tem primeru bi moral zvezni urad po uradni dolžnosti preučiti, ali je treba prvi tožeči stranki priznati mednarodno zaščito.
- 43 1. Pogoji iz člena 29(1), točka 5, druga alternativa, in člena 71a(1) AsylG za zavrnitev prošnje prve tožeče stranke za azil kot nedopustne so izpolnjeni. V drugi državi članici obstaja neuspešno zaključen azilni postopek, ker so belgijski organi z odločbo z dne 5. julija 2019 zavrnili prošnjo prve tožeče stranke za azil in se ta zoper to odločbo ni pritožila. Zvezni urad je s sprejetjem odločitve o prošnji tožečih strank za azil izkoristil svojo pravico do prevzema odgovornosti (člen 17(1) Uredbe 604/2013); najkasneje zaradi tega je tožena stranka postala odgovorna za izvedbo njihovih azilnih postopkov.
- 44 Glede na dosedanje dejansko in sporno stanje niso izpolnjeni pogoji za izvedbo nadaljnjega azilnega postopka. Zlasti se dejansko in pravno stanje ni bistveno spremenilo v korist prve tožeče stranke. Tako spremembo je treba domnevati v okviru razlage člena 51(1), točka 1, VwVfG v skladu s pravom Unije, če so bili razkriti ali predloženi novi elementi ali ugotovitve, ki znatno prispevajo k verjetnosti, da bo prvi tožeči stranki priznana mednarodna zaščita.

Glej sodbo VG Minden (upravno sodišče v Mindnu) z dne 21. junija 2022 – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris točki 31 in 32; sklep VG Köln (upravno sodišče v Kölnu, Nemčija) z dne 3.

avgusta 2022 – 20 L 800/22.A –,
ECLI:DE:VGK:2022:0803.20L800.22A.00, juris točka 18 in naslednje.

- 45 „Novi“ v smislu člena 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU niso le elementi ali ugotovitve, ki so se pojavili po pravnomočnem zaključku postopka, katerega predmet je bila predhodna prošnja za mednarodno zaščito, ampak tudi elementi ali ugotovitve, ki so obstajali že pred zaključkom tega postopka, vendar jih prosilec takrat ni uveljavljal.

Glej sodbo Sodišča z dne 9. septembra 2021 – C-18/20 –,
ECLI:EU:C:2021:710, točka 44.

- 46 Nove ugotovitve in elemente pa je treba upoštevati le, če prosilec za azil brez hude krivde ni mogel uveljavljati teh ugotovitev ali elementov v začetnem postopku ali v katerem koli poznejšem sodnem postopku. To izhaja iz izrecnega sklicevanja v členu 71(1) AsylG na člen 51(2) VwVfG, s katerim je nacionalni zakonodajalec na način, ki je v skladu s pravom Unije, uporabil diskrecijsko pravico, ki jo ima na podlagi člena 40(4) Direktive 2013/32/EU.

Glej sklep VG Düsseldorf (upravno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) z dne 24. januarja 2022 – 1 L 34/22.A –, ECLI:DE:VGD:2022:0124.1L34.22A.00, juris točki 6 in 7; sodba VG Minden (upravno sodišče v Mindnu) z dne 21. junija 2022 – 1 K 2351/20.A –,
ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris točka 34 in naslednje.

- 47 Člena 71(1), prvi stavek, AsylG in 51(2) VwVfG sta tudi sicer v skladu s pravom Unije. Temu ne nasprotuje dejstvo, da se besedilo člena 51(2) VwVfG („huda krivda“) razlikuje od besedila člena 40(4) Direktive 2013/32/EU („lastna krivda“). Prva določba daje prednost prosilcem za azil in zato z vidika prava Unije ni sporna (člen 5 Direktive 2013/32/EU).

Glej sodbi VG Minden (upravno sodišče v Mindnu) z dne 10. februarja 2022 – 2 K 41/19.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0210.2K41.19A.00, juris točki 45 in 46, in z dne 21. junija 2022 – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris točka 34 in naslednje.

- 48 Na podlagi tega prva tožeča stranka ni predložila nobenih novih elementov ali ugotovitev, zaradi katerih bi bilo treba izvesti nadaljnji azilni postopek. V delu, v katerem se za utemeljitev svoje prošnje za azil sklicuje na dejanske dogodke pred svojim odhodom iz Gaze, ni razvidno, iz katerih razlogov ji je bilo brez hude krivde onemogočeno, da bi te okoliščine predstavila v okviru azilnega postopka, izvedenega v Belgiji, ali v katerem koli sodnem postopku po njem. V delu, v katerem prva tožeča stranka izpostavlja vprašanje položaja žensk v Gazi, tamkajšnjih življenjskih razmer, zmožnosti UNRWA, da pomaga tamkajšnjemu prebivalstvu, in možnosti vrnitve v Gazo, ni razvidno, da bi se dejansko stanje v zvezi s tem spremenilo. Glede navedene razveze zakonske zveze med prvo tožečo stranko in njenim možem (ter očetom druge in tretje tožeče stranke) na podlagi

sedanjega dejanskega in spornega stanja ni jasno, koliko ta okoliščina pomembno prispeva k verjetnosti, da je treba prvi tožeči stranki priznati mednarodno zaščito.

- 49 2. Po razkritju stališč Komisije v zadevi C-8/20 na postavljeno vprašanje vsekakor ni mogoče (več) odgovoriti kot *acte claire*.

V skladu s sklepoma OVG NRW (višje upravno sodišče dežele Severno Porenje - Vestfalija, Nemčija) z dne 9. decembra 2021 – 17 B 1728/21.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, juris točka 6, in z dne 31. marca 2022 – 1 B 375/22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, juris točka 7 in naslednje; sklep Niedersächsisches OVG (višje upravno sodišče dežele Spodnje Saške, Nemčija) z dne 22. junija 2022 – 8 MC 74/22 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00, juris točka 9; drugačno mnenje sodbe OVG Bremen (višje upravno sodišče v Bremnu, Nemčija) z dne 3. novembra 2020 – 1 LB 28/20 –, ECLI:DE:OVGHB:2020:1103.1LB28.20.00, juris točka 45 in naslednje; sklep Niedersächsisches OVG (višje upravno sodišče dežele Spodnje Saške) z dne 28. decembra 2022 – 11 LA 280/21 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11LA280.21.00, juris točka 53.

- 50 V zgoraj opisani zadevi je Komisija zagovarjala stališče, da pravo Unije nasprotuje uporabi ureditve naknadnih prošelj za vse države članice. V obrazložitvi je v bistvu navedla, da uporaba te ureditve za vse države članice pomeni določeno stopnjo vzajemnega priznavanja negativnih odločb o azilu in da takšno priznavanje načeloma ni določeno v veljavnem azilnem pravu Unije. Veliko preudarkov naj bi govorilo v prid temu, da bi moral zakonodajalec Unije izrecno in dovolj jasno odločiti o takšnem koraku v smeri vzajemnega priznavanja, zlasti ker naj bi opredelitev prošnje kot naknadne prošnje pomenila precejšnje posledice za prosilce za azil.

Glej pisno stališče z dne 20. maja 2020, točki 34 in 35, dostopno na naslovu: https://ec.europa.eu/dgs/legal_service/submissions/c2020-8-obs_de.pdf.

- 51 *Acte claire* obstaja, kadar je pravilna uporaba prava Unije tako očitna, da ne pušča nobenega prostora za kakršen koli razumen dvom o načinu reševanja postavljenega vprašanja.

Glej sodbi Sodišča z dne 6. oktobra 1982 – 283/81 –, ECLI:EU:1982:335, točka 16, ter z dne 6. oktobra 2021 – C-561/19 –, ECLI:EU:C:2021:799, točki 33 in 39 ter naslednje.

- 52 Ti pogoji tu niso izpolnjeni. Stališča Komisije glede razlage prava Unije so zelo pomembna zaradi njenega položaja „varuhinje Pogodb“, ki ji med drugim nalaga tudi odgovornost spremljanja spoštovanja prava Unije s strani držav članic (glej zlasti člen 258 PDEU). Poleg tega trditev Komisije – ne glede na to, ali se jim vsebinsko sledi – očitno ni mogoče zavrnilo. Nazadnje, generalni pravobranilec s svojimi stališči ne izpodbija trditev Komisije.

Tako pa sklep Niedersächsisches OVG (višje upravno sodišče dežele Spodnje Saške) z dne 28. decembra 2022 – 11 LA 280/21 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11 LA 280.21.00, juris točka 54.

- 53 Te trditve ne upoštevajo položaja generalnega pravobranilca. Ta je kot „vodilni mislec“ Sodišča odgovoren za predložitev utemeljenih sklepnih predlogov (člen 252(2) PDEU); končna odločitev o razlagi prava Unije je v izključni pristojnosti Sodišča (člen 267 PDEU).
- 54 III. Predložitveno sodišče je v zvezi s postavljenim vprašanjem zavzelo to stališče:
- 55 Predložitveno sodišče v skladu s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca H. Saugmandsgaarda Øeja z dne 18. marca 2021 v zadevi C-8/20 (ECLI:EU:C:2021:221) predlaga, naj se na vprašanje odgovori tako, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU v povezavi z njenim členom 2(q) razlagati tako, da **ne** nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero je treba prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo v tej državi članici, zavreči kot nedopustno, če je druga država članica prošnjo za mednarodno zaščito, ki je bila predhodno vložena v tej drugi državi članici, dokončno zavrnila kot neutemeljeno. To pravno stališče je tudi v skladu z večinoma soglasno nacionalno sodno prakso **pred** razkritjem stališča Evropske komisije.

Glej na primer sklep Sächsisches OVG (višje upravno sodišče dežele Saške, Nemčija) z dne 27. julija 2020 – 5 A 638/19.A –, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris točka 12 in naslednje; sklep OVG Berlin-Brandenburg (višje upravno sodišče dežele Berlin-Brandenburg, Nemčija) z dne 22. oktobra 2018 – OVG 12 N 70.17 –, ECLI:DE:OVGBEBB:2018:1022.OVG12N70.17.00, juris točka 7; sodba VG Minden (upravno sodišče v Mindnu) z dne 9. decembra 2019 – 10 K 995/18.A –, ECLI:DE:VGMI:2019:1209.10K995.18A.00, juris točki 34 in 35; sodba VG Cottbus (upravno sodišče v Cottbusu, Nemčija) z dne 14. maja 2020 – 8 K 1895/18.A –, ECLI:DE:VGCOTTB:2020:0514.8K1895.18.A.00, juris točka 21; vendar glej tudi sodbo BVerwG (zvezno upravno sodišče) z dne 14. decembra 2016 – 1 C 4.16 –, BVerwGE 157, 18 točka 26 (puščeno odprto).

- 56 V nadaljnji obrazložitvi se predložitveno sodišče v celoti sklicuje na stališča generalnega pravobranilca H. Saugmandsgaarda Øeja z dne 18. marca 2021 v zadevi C-8/20 (točke 49 do 86), zlasti na stališča o besedilu člena 2(q) Direktive 2013/32/EU (točka 75) ter na stališča o preprečevanju sekundarnih gibanj (točka 77 in naslednje). Predložitveno sodišče poleg tega poudarja, da iz člena 40(1) Direktive 2013/32/EU ne izhaja nič drugega. Pojem naknadna prošnja, ki se tam uporablja in pri kateri se predpostavlja, da so naknadne navedbe podane ali naknadna prošnja vložena „v isti državi članici“, na podlagi opredelitve pojma „naknadna prošnja“ v členu 2(q) Direktive 2013/32/EU in členu 41(1)(b) Direktive 2013/32/EU vsebuje posebno ureditev za podskupino naknadnih prošenj, in sicer prošenj, vloženi v isti državi članici.

Glej sklep Sächsisches OVG (višje upravno sodišče dežele Saške) z dne 27. julija 2020 – 5 A 638/19.A –, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris točka 18 in naslednje; sklep VG Minden (upravno sodišče v Mindnu) z dne 31. julija 2017 – 10 L 109/17.A –, ECLI:DE:VGMI:2017:0731.10L109.17A.00, juris točki 22 in 23.

- 57 Prav tako je treba opozoriti, da je Sodišče v zvezi s členom 25 Direktive Sveta 2005/85/EU z dne 1. decembra 2005 (UL L 326, str. 13, tako imenovana Direktiva o postopkih I, v nadaljevanju: Direktiva 2005/85/EU) že izhajalo iz uporabe ureditve naknadnih prošenj za vse države članice.

Glej sodbo Sodišča z dne 6. junija 2013 – C-648/11 –, ECLI:EU:C:2013:367, točki 63 in 64.

- 58 Tam je navedeno (poudarek predložitvenega sodišča):

„63. Poleg tega taka razlaga ... ne pomeni, da lahko mladoletnik brez spremstva, ki mu je bila prošnja za azil v prvi državi članici **vsebinsko zavrnjena**, nato od druge države članice zahteva, naj obravnava prošnjo za azil.

64. Iz člena 25 Direktive 2005/85 namreč izhaja, da poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo (ES) št. 343/2003, se od držav članic ne zahteva, naj preverijo, ali ima prosilec status begunca, kadar se prošnja šteje za nedopustno, zlasti zato, ker je prosilec za azil vložil enako prošnjo, potem ko je bila izdana **dokončna odločba**.“

- 59 Ta stališča se nanašajo na člen 25(2)(f) Direktive 2005/85/EU, ki je predhodnik člena 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU.

- 60 Nazadnje se je treba sklicevati na oceno generalnega pravobranilca Y. Bota, da „države članice soglašajo, da se priznajo odločbe v zvezi z azilom, ki so jih sprejele druge države članice, če so te negativne.“

Glej sklepne predloge z dne 13. junija 2018 v zadevi C-213/17, ECLI:EU:C:2018:434, točka 107.

- 61 Iz navedenega izhaja, da sprememba sekundarnega azilnega prava, za katero si prizadeva Komisija,

– glej člen 42(1) predloga uredbe o vzpostavitvi skupnega postopka za mednarodno zaščito v Uniji in razveljavitvi Direktive 2013/32/EU (COM(2016)467 final) z dne 13. julija 2016 –

- 62 služi zgolj kot pojasnilo. Uporaba ureditve naknadnih prošenj za vse države članice je dopustna že na podlagi trenutno veljavnega prava Unije.

- 63 IV. Ker v obravnavanem postopku niso izpolnjeni niti pogoji iz člena 99 Poslovnika Sodišča za odločanje s sklepom niti pogoji iz člena 105 Poslovnika za izvedbo skrajšanega postopka, predložitveno sodišče predlaga, naj predsednik Sodišča odredi prednostno sprejemanje odločbe v obravnavanem postopku na podlagi člena 53(3) Poslovnika. Poleg tega je Sodišče pozvano, naj preuči, ali se je mogoče odpovedati posameznim postopkovnim korakom, zlasti obravnavi (člen 76(2) Poslovnika) in predložitvi sklepnih predlogov (člen 20(5) Statuta Sodišča).
- 64 Po mnenju predložitvenega sodišča obstajajo posebne okoliščine, ki upravičujejo prednostno sprejemanje odločbe: Vprašanje za predhodno odločanje se nanaša na temeljno vprašanje Skupnega evropskega azilnega sistema, in sicer na uporabo ureditve naknadnih prošelj za vse države članice in s tem posredno na vzajemno priznavanje (negativnih) odločb drugih držav članic o prošnjah za azil. Postavljeno vprašanje vsaj v Nemčiji zadeva precejšnje število azilnih postopkov. Leta 2020 je bilo v Nemčiji kot nedopustnih zavrnjenih 4110 drugih prošelj, leta 2021 pa 3166.
- 65 Dodatno je treba upoštevati, da so številna nemška sodišča po razkritju stališča Komisije v drugi polovici leta 2020 v postopkih, v katerih je zvezni urad na podlagi člena 29(1), točka 5, druga alternativa, in člena 71a(1) AsylG zavrnil prošnjo za azil kot nedopustno, odredila, da imajo tožbe odložilni učinek, in prekinila direktne tožbe, dokler Sodišče ne odloči o zadevah.

Glej na primer sklepe OVG NRW (višje upravno sodišče dežele Severno Porenje - Vestfalija) z dne 9. decembra 2021 – 17 B 1728/21.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, z dne 31. marca 2022 – 1 B 375/22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, in z dne 10. januarja 2023 – 19 B 1030/ 22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2023:0110.19B1030.22A.00; sklep Niedersächsisches OVG (višje upravno sodišče dežele Spodnje Saške) z dne 22. junija 2022 – 8 MC 74/22 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00; sklep VG Minden (upravno sodišče v Mindnu) z dne 31. avgusta 2021 – 1 L 547/21. A –, ECLI:DE:VGMI:2021:0831.1L547.21A.00; sklep VG Wiesbaden (upravno sodišče v Wiesbadnu, Nemčija) z dne 16. marca 2022 – 1L 226/22.WI.A –, ECLI:DE:VGWIESB:2022:0316.1L226.22.WI.A.00.

- 66 Ker je Sodišče postavljeno vprašanje – kot je bilo že navedeno – tako v zadevi C-8/20 kot tudi v zadevi C-497/21 pustilo odprto, razjasnitev tega vprašanja, ki je pomembno za nacionalno azilno prakso, traja že več kot dve leti. Zaradi tega je dokončna odločitev o številnih prošnjah za azil še dodatno upočasnjena. To bi bilo težko združljivo s temeljno idejo Direktive 2013/32/EU, da se o prošnjah za azil odloča čim hitreje (glej člen 31 Direktive 2013/32/EU in uvodno izjavo 18 te direktive).
- 67 Predlog, da se preuči opustitev posameznih postopkovnih korakov, je utemeljen na naslednji način: kot je bilo že navedeno, je bilo vprašanje za predhodno odločanje že obravnavano v zadevah C-8/20 in C-497/21. V zadevi C-8/20 je to

vprašanje postavila Komisija s pisnim stališčem z dne 20. maja 2020 (točka 23 in naslednje), v zadevi C-497/21 pa je to vprašanje postavilo predložitveno sodišče.

Glej predložitveno odločbo VG Schleswig (upravno sodišče v Schleswigu) z dne 16. avgusta 2021 – 9 A 178/21 –, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, prvo vprašanje.

- 68 Generalni pravobranilec se je – kot je bilo že navedeno – o postavljenem vprašanju podrobno izrazil v sklepnih predlogih v zadevi C-8/20 (točke od 49 do 86). Predložitveno sodišče v zvezi s tem vprašanjem ne vidi nobenih novih vidikov, ki do zdaj niso bili upoštevani. Tudi iz tega razloga je lahko bila v zadevi C-497/21 in zadevi C-364/22, ki se prav tako navezuje na sklepne predloge generalnega pravobranilca v zadevi C-8/20, odpovedana obravnava in (ponovna) predložitev sklepnih predlogov generalnega pravobranilca.

[...] (ni prevedeno) **[imena sodnikov, ki so sodelovali pri sprejetju odločitve]**

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [zaznamek o overitvi]

DELOVNI DOKUMENT